

göl balıkları
ve orta yaşlı
kelebekler

ŞİİR DİZİSİ

SUAT KEMAL ANGI

göl balıkları
ve orta yaşlı
kelebekler

GÖL BALIKLARI VE
ORTA YAŞLI KELEBEKLER
SUAT KEMAL ANGI

Birinci Basım: Kasım 1994

Baskı: Doğan Ofset

Cem Yayınevi: Küçükparmakkapı İpek Sok. No: 11

80060 Beyoğlu-İstanbul

Tel: 243 05 50-243 20 23 • Faks: 244 15 33

cem
yayınevi

Aileme
Mehmet Abi' ye
Filiz' e

İÇİNDEKİLER

AY DAMLIYOR YÜZÜME

- Esinti/2 9
Elmadağ 12
Ay Damlıyor Yüzüme 13
Kupkuru Bir Nehir Yatağında
Geziniyor Ayaklarım 15
Bir İğne Deliginden Geçiyor Günler 16
Sessizlik Şiirleri 18
Esinti/3 20
Seçenek 23
Kaç İz Bırakır Yürürken Yerde
Topal Bir Köpek 24
Siyah Beyaz 25
Kuşesintisi 26
Kırlangıçfırtınası 27
Samanyontusu 28
Kiraz Ağacı 30
Karnı Denize de Yağması Gibi 31

LESEPASE

- İskorpit 37
Lese pase 40
Çingeneler Zamanı 47
İnsanlar Hâlâ Yaşıyorken Üstelik 48
Kumru Göğsü 50
Tragedya Komedyası 53
Deniz de Kirlenecek 56
İlkyazda Bağbozumuydu Gidişin 57
Yanmış Tarlalar Vardı Yol Boyunca 58

GÖL BALIKLARI

VE ORTA YAŞLI KELEBEKLER

Göl Balıkları ve Orta Yaşlı Kelebekler 63

Bir Yerlerde Söyleyin Görülmüş mü 64

Kaleden Dönüyorum Hocam

Tarımsal Bir Işık Ağaçlarda 65

Yalnız Kuşlar Değil O Halde 66

Yıldız Toplama Kampı 67

Kuşlara Köprü İçin mi Abiler 68

Kuru Sabun Kokulu Bir Anıyı Hohladım 69

Suya Bakıyorsun Kar Yanığı Yanaklarınla 70

İstanbulla Ankara 74

Dallarında Lapinalar Asılı 77

Düşgiller 80

Kelebeğe Batırıp Bu Şiiri 82

Özgür Şarkısı Karnı 84

Aşk İyidir 85

Unutuşun Tebessüm Çiçeği 87

AY DAMLIYOR YÜZÜME

*bir midyentin içinde bulduk yaşamı
dalgalar kıyıya vardığında çocuktuk*

ESİNTİ/2

bir kuğunun içindeyim
boynunu geriye kırmış uyuyor
suyun suskusuna bırakmış kendini
beyaz bir çelenk gibiyim

kuğuluparkta
manastırlı hilmi beye birinci mektuba başladım
zaman bir kitabın arasında
okumaya başlayınca çiçekleniyor
kapatınca kapağını solgun bir yaprak
suya düşüyor

arasıra gelmeliyim buraya
buraya sık sık gelmeliyim

birisi ekmek atıyor suya
avcundan yemek için uzanıyorum
korkuyor
sevgiyle sevgisizlik arasındaki
incecik ayırmda henüz
anlıyorum

sevgi sözcüğünün içine ısırğan otu sığar mı
tüm yağmurları yağar mı evrenin
tüm güneşleri doğar mı
ne kadar oldu bir çiçeğe
seni seviyorum demeyeli
bir çiçeği bile incitmekten korkuyor muyum ki
belki de çiçeğin beni incitmesinden
o yüzden mi nicedir
müthiş özlemekle yetiniyorum

gök karıncalanıyor birden
ilk damla ayaklarının dibine düşüyor
damla yalnızlığımla yarışıyor sanki
bir çakıltısını suya yuvarlamaya çalışıyor

kuğuluparkta
manastırlı hilmi beye birinci mektubu okuyorum
bir kuğunun içinde
vivaldiyi dinliyorum

gecikmiş bir konuğu bekler gibi ellerim
bir şeyler yazıyor suya
gecikmiş bir konuğu bekler gibi gözlerim
yazılanları siliyor
kalbim çok gecikmiş bir konuğu bekler gibi
adımlarıma dolaşiyor
iskemleleri
kapı arkalarını
pencere pervazlarını deniyorum telaşıma
tül perdelerin yalancı iyimserliğini seviyorum
lambaların duruşunu
kitapların yerlerini
kapı gıcirtilerini ezberliyorum

gün örtmek üzere mor etekliğini şehre
manastırlı hilmi beye birinci mektubu bitiriyorum
vivaldi de susuyor

solgun bir yaprakla yer değiştiriyorum

13 haziran'91/ankara

ELMADAĞ

yalnızlığımla sığabileceğim bir yer yok
ama onu terkedemem
bir kurtçuk olsa bir elmanın içine girerdik

dünya elma değil ki

fakat balkondan görünen elmadağ
düşersin yalnızlığım tut elimi
içi kurtçuk mu dolu dersiniz

neden bulutlar en çok dağlara ağlar

31 ekim' 91/ankara

AY DAMLIYOR YÜZÜME

*"kaderimin yegâne sahibi benim
ruhumun yegâne kaptarı benim"*

yaşamın bordasında
kayıp da düşecek olan
çoğul ilişkilerle tükenmiş
köreltici kalabalık

oturmam için verdiğiniz
iskemlelerin hepsi kırık
yazmaz oldu kalemlerim
siz geleli beri

kurudu yalnızlığımın pınarı
ve tüm serçeler uçup gitti

hani nerde büyüsü kitapların

n'olur n'olur
bırakın beni
ve gidin

sen de
tüm bir kentin suçunu
üstüme yıkmaya çalışan gece
sen de git

bıktım senin şu
aldatıcı kalabalığından
böylesine yakın değil birbirine yıldızlar
biliyorum

hani nerde içtenliği dostların

zaten ay damlıyor yüzüme
yanağımdaki kanı silemiyorum

2 nisan '91/ankara

KUPKURU BİR NEHİR YATAĞINDA
GEZİNİYOR AYAKLARIM
kalemleri çalınmış bir ozanın sureti
ya da ozansız kalmış bir şehrin
ürkünç ve savunmasız iskeleti

*yazamazsam ölürüm inan
geri ver kalemlerimi*

her taşı kaldırıp tek tek
bir böcek arıyorum
sığınabilmiş olsun sabahın serinliğine
hâlâ yeşili üstünde bir ot sadece

ki
kımıltısız geçen günlere buhar tadındaki
bulutsuzluğa sarınıp gelmiş boğuk akşamlara
bir kırbaç patlatabileyim diye

yer kalmasa da soframda umutsuzluğa
biliyorum adamaktır umutsuzluk
yaşamı bir başkasına

inan ki ben sana bakmıyorum
sen sade geri ver kalemlerimi
görmüyor musun tükeniyorum

6 nisan '91/ankara

BİR İĞNE DELİĞİNDEN GEÇİYOR GÜNLER
yaşlı cadının eli titriyor
gece sahte güzelliğini denize yansıyor
deniz istemiyor
çırpıyor ama hiçbir yıldızı atamıyor kıyıya
kanter içinde varıyorum sabaha
deniz feneri yas tutuyor çaresizliğine efendisinin
bir gemi kayalara bindiriyor usulca

*sahi ben seni tanıdım mıydı
yoksa zamanın ten yanılması mıydı öpücüğün*

bir iğne deliğinden geçiyor günler
pazar çöplerini yağmalıyor insanlar
bir züppe ellibinlik saçıyor havaya

bir çiçek kızgınlığını açıyor yalnız bir çöle

*sahi ben seni sevdim miydi
yoksa zaman ile mekânın ucuz metresliği miydi
yaşanan*

bir iğne deliğinden geçiyor günler
bir yerlerde insanlar kurşunlanıyor
birisi ucuz oyunlar tezgahlıyor arkadaşına
fotokopi makinası bozulmuşmuş da
ondan çoğaltılamıyormuş dostluklar
karneye bağlanmış aşklar yaşanıyor
ısmarlama yatak odası takımlarında

*sahi ben seni unuttum mıydı
yoksa bir mekânın ters dönmüş gülcüğü müydü
sığındığım*

bir iğne deliğinden geçemiyor günler
yaşlı cadının eli titriyor

29 mayıs'91/ankara

SESSİZLİK ŞİİRLERİ

yorgunluk

yoruldum susmaktan
gecikmiş çocukluk gibi sessizlik çoğaltmaktan
bir böcek bile bağırır üzerine basıldığında
duymazsınız sesimi
ben yoruldum susmaktan

çiçekleniş

duvar diplerine sermişim sesimi
varın bakın çiçeklenmiş mi

aldanış

bir badem bile sessizce ağlar da
acemiliğinden aldanışı baharın ilk ışığına

mızıkçılık

anlamsızlığını çoğaltır yaşamın olsa olsa
köle olduğunu haykırmak zamana
aynı günlük tavırlar dönüp dolaşan
söyleyin allahaşkına benimki kaçınıcı kopya

n'olur mızıkçılığımı giydirin bana

oyunbozan

gecenin savcısıdır aynalar
ve tamklik eder ihanetlere cırcır böceği

5 mayıs'91/ankara

ESİNTİ/3

sesimi yeniledim bu sabah
pencereme yaslanmış kendi gökyüzümün
kar mavisi göğsünü emerek
bir sırça bulutun içinden geçirdim gözlerimi
parlattım
ölçüp biçip yanıma aldım
çocukluğuma gücümüş sevgimi de
bir de şiir defterimi
bir de oteller kentini

bir gülü tersinden açabilir miyim dedim
denedim
gül gülüşe döndü
akıp gitti ellerimden
soyabilir miyim tersinden bir elmayı
şaşırdım
sanki hiç zor olmadı
peki ya bir yaşamı
zamana küskün bir yaşamı
kendiyile barışık bir yaşamı
günlerin köpüğüyle sarmaş dolaş bir yaşamı
yaşayabilir miyim tersinden

*zamansızlığa gönderme yapıyor gibi
buğday tarlalarının üzerinde dolaşan
kırmızı balığın solgun gölgesi*

bir uzun yolculuk öncesi
neden hep böyle tarifsiz olurum ki

asfalt yolun sağ yanında
otobüsteyim
çektikçe uzayan iki yumak ip gibi yol
birbirine harmanlanıyor mor ile kül rengi

yanımdaki koltukta genç bir adam
sağlığını taşırmış gençliğine
bir köylü çocuğu gözleri
bir orta anadolu köyü
geleceğe umutsuz bakıyor elleri
dudakları ve kirpikleri
ve alını ve dizleri
hepsi birden suya ölesiye hasret ki
kirpiklerinin arasına tutsak ettiği
tek damla gözyaşı
tüm bozkırını sulayan
yedi renk yedi yaşam sanki

asfalt yolun sağ yanı gençliğim
yani sen
yani oynamaktan sürgün edilmiş
bir çocuğun korkunç üzüntüsü belki

zindan yaylasında çocuklar tanıdım
tarifsiz güzel
tarifsiz zeki
ve öylesine sahipsiz sanki
n'olur zindan yaylasının göğüne abone
bulutlar gibi olmasın geleceklere

kesikli çizgilerle ayrılmış yol ortasından
yani sollamak yasak değil
yolun solu çocukluğum
yani kim
yani ne
bir silik gökyüzü görüntüsü
hâlâ merak ederim yıldızlar
neden görünmez gündüzken

yollarımız gibi
tek şeritli ve dar
yaşamlarımız
sıkışmış bozkırın ortasına
ne garip
göç etse de her şeyden önce düşlerimiz
gözbebeklerimiz mahkum sanki bu topraklara
ve sesindeki sonsuz inceliğe
sabah esintisininin

13 temmuz'91/ankara

SEÇENEK

bir habercinin at değiştirmesi uzun yolda
bir şairin kaleminden sızan büyü
hayır
yalnızca bir oldu bitti
yaşamın cenk sofrasına düşüş

üstelik hep kırmızı bilye torbadaki
avuçlarım diken yarası şansıma

bir su kenarı keleş gibi umutluyduk daha
kısa traşlı siyah üniformalı
çocukları sevmedi öğretmenleri ama
düşleri su kenarına çıktığı
nilüfer koktuğu içindi hep

ve istanbulu fetheden hacivattı

cesaret
yalnız çocuğa özgü

çöldeki bir çakıltaşı

29 ağustos'91/ankara

KAÇ İZ BIRAKIR YÜRÜRKEN YERDE

TOPAL BİR KÖPEK

simetrisi sözcüklerin

çiğnenip defalarca

tükürülmüş bir elmadır

sendeler şairin gözü

16 eylül'91/ankara

SİYAH BEYAZ

düşezikliği en çok
geç kalmış bahar esintisinin
kedi gözüyle fotoğrafı

21 ağustos'91/ankara

KUŞESİNTİSİ

anıların mayhoş serinliğini kuşanmış bir esintiydi
deve masallarında anlatılan tufanlar öncesi
habercisi ve insanoglunun güne teget düşleriyle
alay edercesine kutsal sayılan esintinin göğe
yükselen avcunda geziniyordu bir şempanze
adımlarının kalbur üstü ritmiyle
ki balıkçı çapalarıyla iğnelenmiş ve terkedilmiş bir
kumsalda çıplak ve düşlerini denizden solurcasına
esintiye açmış yüzü koyun yatıyordu insanlar esrik
sanrılı ve umutkan oldukları üzgün ruhlarından
belliydi
ey insan dedim kumsala trajik gövdesi yalnızlığın
bir anlam vermeye çalış doğanın yabanıl cesaretine
umudun uyuşukluğunda gerdek gecesi
fantazilerimiz olurken trajedilerimiz çoktan
dinebilir yoksa elinde yaratılamamış batık bir çağın
boş güncesiyle şempanzenin alaysı dansının
izleriyle dolu ama o kutsal esinti

3 eylül' 91/ankara

KIRLANGIÇFIRTINASI

kirpikleri tuz mavisi elleri hiç büyümemiş
kırlangıçlar beklerdik nisanlı günlerde tepelerde
uçurtma uçurup çiğdem toplardık yaşam portakal
kokulu ve bir kaplumbağa kadar umarsızdık daha
kırılğan yıldızların öpüştüğü ıslak gecenin altında
birbirimize sokulup ortaçağ masalları anlatırdık
kırlangıç dönümüne rastlamayı umarak o zamanlar
daha çok don kişotu yakuşturırdık sanço panzanın
eşeğinin üstüne çok sonraları anladık yanlış
iklimlere açıldığını pencerelerimizin onurlu
yenilgilerdir ki coşkunun şirden ırmağına akar ve
kenarında kırlangıç otları kanar limon sarısı

10 ekim' 91/ankara

SAMANYONTUSU

1. Şerife' ye

ben coşkumu
sevdiğimin ovalar kadar geniş
gözlerinde bulurken
neden nehirler
ovalarda yitirir coşkusunu
ya da kim besler
nehirlerin dağlardaki coşkusunu

2. Gözde' ye

ben seni tanıdığımda
saman nezlesi parmakların vardı
saçların anababa kokusu
ağlayan avuçlarına kınalar yakılamamıştı
unutamadığımdan mı parmaklarını
su sızıyor şimdi coşkumun alevine

3. Bayram' a

küsüp de bana coşku
dağlara kaçtığından beri
duvar dibinde titreyen kimsesiz
bir yavru kedi çiziyorum düşlerimde
samankâğıdına
daha iyi anlıyorum şimdi
dağlara kaçan dervişleri

4. hepsine

dostlarım görünce üzülüyor halimi
bense onlara
iyi huylu bir değıştokuş
olduğunu söylüyorum bunun
samankapan renkli ovalarda
nehirleri bekliyorum

16 ekim' 91/ankara

KIRAZ AĞACI

Vedat a

hatırlasana
kedi kuyruklarını düğümlemeye canatan
bir çocukluk bizimkisi
haylaz sokaklar koydum yanına
azık diye
usulca kapı aralarından bakan

gece gardiyanlarını üstümüze saldı
sımsıkı sarıl bana
kanat başlarında bir parça mürekkep
iki kuş
havalanacak ters yöne
gagaları gümüş kaplama divit
sakın tutmaya çalışma

geceye as uyusun
gözlerindeki buruşuk telaşı
göreceksin
güneş giyince ütülü eldivenini
nasıl ürperecek cam kırıkları

işte öyle
karakışta çiçeğe durmuş kiraz ağacı kadar
mümkündür mutluluk da

25 ekim '91 /ankara

KARIN DENİZE DE YAĞMASI GİBİ

başlamadan yeni bir yıl
eskiyen gölgemi çarmlıya gerip bir gül kavşağında
gideceğim bu kentten
bir yıldız asarken üşüyen umudumu
avcuna bıraktığım *şiri* okusun geceye çocukluğum

*gölgeniz bir tavşan olsaydı
ne hissederdiniz
küser miydiniz güneşe
kim paylaşmamıştır oysa oyuncaklarını
bir kaplumbağayla çocukken*

- yikarak tüm eski binalarını eskidi koca bir kent

yine de acemi sevinçler almalıyım yanıma
uslanmamış düş kırıkları
sesine kurlangıçlar toplaşan her başlangıcın
ve buğusu dem tutan her ayrılışın kalp atışlarını

- her günü bayram telaşında karşılayan
insanlar olmalı bir yerlerde

dudağımın kıvrımındaki gelincik izini soran çocuk
bilmiyorsun ki her aşkım kuyruğuna basılmış bir
kediydi
severken avcumda rüzgâra karıştılar
şimdi rüzgârın kalemiyle yazıyorum *şirimi*
küstah ve gergin göğsüne zamanın

*bakmayın peşimdeki kuyruklu yıldızın
tam da sırası takılıp gitmenin gümüş bir kahkahaya
her akşam alaylı kızıl gülümseyişine
katlanmayacağım artık
ters çevirdim çünkü güneşin
kum saatini*

heyecan bırakıp gitmez bizi
kaybolur arasına içimizdeki labirentte
yeni bir aşkın duyunca ayak sesini
ovmalı belleğimizi

- işte yeni bir yıl daha başlıyor
karın denize de yağması gibi

14 aralık '91/ankara

LESEPASE

yatağı değiştirilmiş zorla bir nehir
çocukluk

İSKORPİT

bir balıkçı çırağı vardı
kardeşimdi
isilikler hiç eksik olmazdı ama
pek de belli olmazdı pembe teninde
yakışırdı da
baharın dallarda pembeleşmesi gibi
usulca

bir gün bir iskemle görmüştük
korudaki çınar ağacının dibinde
az önce kalkılmış gibi üstünden
ılık ve sessizdi
ve bir çift iskarpin
iskemlenin altında

*sonsuzluğu asmışlar burda dedi
az önce asmışlar sonsuzluğu*

sonsuzluğun boynunu yoktur ki dedim

iyi karılmamış bir iskambil destesi
gibiydi günler
sinekler ve yağmurlar
hep bir tarafa toplanmıştı

sonsuzluk
bir acaip durum
sonu ve sınırı olmayanmış
benim içinse
nar yaprağı
kayısı çekirdeği
kızılçık marmeladı
gibi bir şey işte

şarabın şiirin bir de
tütünün sararttığı dişlerinden
dökülüp gecenin

*deniz deniz akdeniz
aç koynunu biz geldik
mayıs böceklerine iyi geceler diledik
sardunların üzerinden atladık
sana geldik*

sonsuzya yani şarabın sannısı
bordaya çalıncaya kadar
otururduk iskelede
siktireyip zamanı ve denizin
kalleş rahmine dair uydurulan masalları

ishakkuşu
serçelerin dostu
büyülü flüt
gagasını kalbimizden akana daldırıp
ince ince ağlardı
ağlaması gibi quasimodonun
parisin tenine yaslanıp

defol git yatağundan orospu zaman

gözlerime dikkatlice bakınca
bir iskele görüyorum
oturmuş bir adam
kayısı şiirleri okuyor balıklara
yüzü ve elleri zaman suçlusunu

hiç bu kadar orospu olmamıştı zaman

denize attığı oltasının ucunda
dikeni yalnız kendine batan bir
iskorpit

22 ocak/92/ankara

LESEPASE

sana öğretilen her şeyi unut
demışti öğretmenim
ilkokul diplomamı verirken

1.
zaman su gibi akar
derdi nenem
de
ne bileyim
anlamazdım ki

piç kurusu kısa donlu keratalardık daha

savaşı açlığı ve
mütareke günlerini anlatırdı
sesinde mahcup bir gramofon çiziği
hep aynı yerde sürçerdi dili
ve elleriyle yalanlarcasına söylediklerini
leblebi üzüm bölüştürürdü çay tabaklarına

derisi ütü tutmaz bir muşamba

ölümle arasında yanan mumu
üfleliyverdi bir ikindi mahmurluğuyla

sarardı karanlık

2.
ayrıntılar ve can sıkıntı eskizleri
hep atlanırdı
buruşturulup çöpe atılırdı müsvetteler
içindeki nice gülüşle
yanlış mimikler
ses tonları
bahçede uçuşan eğri büğrü duman
canlı canlı yırtılırdı

nasıl da içim sızlardı
temize çekilirken yaşamın ders notları

3. *eris'e*
bir gün babamla lokale alınmadıktı
aile değilmişiz ikimiz
kutsal aile
oysa kucagımızda çoktan
mahallenin orospusu olmuş kedimiz
üftade

4.
sokulğandır hüznüm
oropulara da abla der

5.
daha çok kongreler yapılır
doğayı ve yeşili korumak için
sonra da gidilip
pisuvarlardaki çiçeklere işenir

6.
arabesktir duyarlığım
mozzartı dinlerken osurabilir
ve sokaktan geçen hurdacının ellerini
kıskanır ellerim
frijit bir kadını okşarken

7.
kuyruksuz kediler doldu sokaklar
aşkımıza inat
serçelerin kısıldı ses telleri

aşlında kediler serçeleri sevmeli
çünkü serçeler hep abi bilmiştir kedileri

8.
yumurta topuklu kehribar tespihli
yedi mahallenin sevdalısı dayısı
ve de belalısı zilzurna
damatlık erdemi
çivilerken yaşamın bacak arasına gece
açlığa ve kimsesizliğe hapsolunur bir çocuk
ayışığı tokatlar bir fahişe
bir asker çocukluğunu kursuna dizer
kızoğlankız bir dantelanın
dört duvar arasındaki sanrısı damlar nakışa
ki
kerpeten olur tümünün bakışları

midyeler usulca ağlar
bir balıkçıl vazgeçer öldürmekten
hep bir ağızdan yüzü kızarır yıldızların
boyun eğilmişken tam
teslim olunmuşken parçalanmışlığına
bacak arasındaki kandır yaşamın
şiir
acıyan yerlerimizi ovan

9.

çöpçatan bir hıçkırıştır gülümsemen
tül perdeleri deler hançer bakışların
adamı katil edersin sen
kahpe
nasıl atalım sabahın köründe
peşpeşebeşdüşeş

10.

bir uzatsaydın elini
tutacaktın halemden
bir öpücük kalbime
bir gelincik dudaklarıma
kondurdum
tanyasın diye

bir gelincik kalbine
bir öpücük dudaklarına

11.

güleç yüzlü bir yarımay mermer
bir çocuğun elinde lik taşı
sarı pipi
çamaşır ipi
kızdırma benini
satarım seni
çatlamasın diye oysa korkudan
her gün sulanır
bir mezarın başında ceset bekçisi

12. *anneme*

gülerken bir hummalı bakışı varmış
ıslatmış bıyıkları öperken gözlerimi
nemli ve ılık ikindilerin ıslatması gibi
usulca kelebekleri

nenem kesmiş de ümidi çoktan
yedi yıl sonra çıkıp gelmiş dedem
yemen çöllerinden
yeni evli bir kız gibi utanmış nenem
usulca buruşup sardunyalara dolanmış

dedemin
yüzünde
tarihin
kancık
atlası
ve
tabanlarında
yedi
kat
karınca
çadırları

annem dinler de hep ağlar
yemen türküsünü

13.

woody allen
mezartaşına
bu sonu hak etmemiştii
diye yazdıracakmış
ben de

14.

siz ki
kışı yalnızca
pipisiz kardan adamlar
yapmak için kullandınız
ben ki
kardelenlere okudum şiirimi
her mevsim
çünkü yaşam
diz boyu kar

23 ocak'92/ankara

ÇİNGENELER ZAMANI

tarihin hiç olmazsa birinci çinkosunu
çingeneler kazansaydı
ve ilk aşkın kakao tatlı başlangıcı
sütle bulanmasaydı
tanrının ve tüm sülalesinin
ilk ten rengi ayaklanmasında
kelleleri uçardı

memelerinden sıkılan bir sütyen
pembeliği kaplardı
ya da bedenini zorlayan bir
genç kız donu örterdi
bol soslu kümpir dünyamızı

senin bana yakınlığın
bu bahsi açmışken
çok eskilere dayanır güzelim
ta ki
biletsiz kalmıştanrı buyruklarıyla
ladestutuşan keşişlerin
çingenelerin sofrasında
anadan üryan soy oldukları bahsine
falan filan

ömrün bana bir çingene borcu
unutma
yarın bir buçukta
muhallebicinin arka sokağında
çingene kılığında

23 ocak'92/ankara

İNSANLAR HÂLÂ YAŞIYORKEN ÜSTELİK

sesi ıslatır önce teni denizin
ne demeye anımsadım ki seni
ve çaresiz küçük bir tekne
bir büyük fırtınaya yol alır
en ilk
en sevecen
en kalabalık
bir tende bilmeden batacağını
ütülenmiş bir mendil soluğuyla yelkeni

buğdayda ayışığının rengini görünce
ne demeye anımsadım ki seni
bir de zamansız yaşanan büyük trajedi
gölgesiz bir bulutla
bir ilkyaz ürpertisinin ortasında
yürüdüğümüz birlikte upuzun ya da kısacık
ten rengi bir bahçe

bir kır gezintisiydi çoktan boyumu aştı zaman
alışık olmadığım bir gülüş gibi sağ yanağıma
alışık olmadığım bir sevinç gibi çocukluğuma
yaslanan
alışık olmadığım her şey gibi
aşıya götürülen ilkokul öğrencileri gibi mesela
askere götürülen gencecik insanlar gibi
acıya alıştırma yapan her eylem gibi
bir kır gezintisiydi çoktan boyumu aştı zaman
hep aşından kaçan ben gibi
askerden kaçamayan ama ikizim gibi mesela

bir anne çocuğunu azarlarken sokakta
ne demeye anımsadım ki seni
terkedilişlerin savurduğu anlamlar gibi sokağa
anlamların çoğalttığı bitimsizlik gibi
bitimsizliğin aydınlattığı karanlık gibi
karanlıkta solan renkli balonlar gibi
balonlara üflenen
balonlarda unutulana
ve balonların rengini alan hayaller gibi
su kenarına uslanan papatyaya gibi mesela
papatyaya uslanan küçük bir el gibi
küçük bir ele uslanan güven duygusu gibi

üstelik insanlar hâlâ yaşıyorken
ne demeye anımsadım ki seni

bir gül yaprağı kokusu usulca düştü düşecek
pencereden

27 nisan '92/ankara

KUMRU GÖĞSÜ

mutsuzluğu bitimsiz bir kış sanıyorsun
saçlarından anlıyorum bunu
saçların kuş sesi rengine boyanıyor
öptüğüm de seni
dudakların kuş yuvası oluyor

bir tabak taşıyorsun elinde
tabakta birkaç kırmızı elma
yaşamı gözlerinle biçimlendiriyorsun sanki
ne güzel
gözlerin ten rengine uymuyor yani
yani gözlerinle elmalardan birine dokunuyorsun

kesin bir biçim taşıyor bedenini
hep hazırlıklı bir tedirginlik yaşıyorsun
ama çoğunlukla
beyaz badanalı bir akdeniz evini
çağırıştırıyor bedenini
leylakları açmış bahçesindeki
ve portakal ağaçları

bir kız çocuğu koşuyor yokuştan aşağı
saçlarında iki rüzgar gülü ile koşuyor
nasıl anlatır ona kitaplar yaşamı
bir çeyiz sandığı mı der
cevizden yapılmış
içini göstermeyen
yoksa
ustaca hazırlanmış bir video klipi mi
değil hiçbiri
iyi şiirler gibidir çocuklar
yaşamı ayırmsayan
yani pamuk tarlasında taze nohut toplayan
ve bütünleyen yaşamı
yani bir bulutun gölgesiyle
kendi gölgesini barıştıran

- *şimdi gelsen de bana beni tariflesen*
değil

bildiğini biliyorum
bir martıyla gözgöze gelişinden biliyorum
midye yemeye yasak koyan suskunluğunuzdan
ve aslında birlikte bundan utanışınızdan
dokunduğun karanfile akışından
parmakuçlarındaki tozlanmış sarının

neden sesinde hep bıkkın bir cumartesi hali
ve yürüyüşünde sık sık
vazodaki çiçeğin son durumuna dönüşen bir tavır

parmaklarının arasında unuttuğum
sigaranın sızısını anımsatabilir ancak
söylendikçe ismin
daha da beteri
yere düşen bir külah dondurmanın
kirlenişi gibi değil ansızın
ama
düşerken kirleneceğinin bilinmesi gibi mesela
kaç çocuk sevincinin
kirlenebilir ismin de

mutsuzluğu bitimsiz bir kış sandıkça sen
kumru göğsü yaşama yani
hep aynı yerden baktıkça

18 mayıs'92/ankara

TRAGEDYA KOMEDYA

göğsünde dolunay unuttuğum şu hayat mor
çimenlerin üzerine serip saçlarını bir ırmakla
tarardı upuzun kollarını yolculuklarına dolayan
üzüm salkımı şu kız eğri güz bulutunun eflatun bir
masal gibi pencereye ağışısı her sabah dudaguma
tütünün en acısını ıslatırdı günüşiği

uyanışlar artık bu sıradanlığı aşmalı az bir aydınlık
için tükenişini seyreden şu cesur kibrit gibi
vasati kırk çöpten kırkbirincisi

masadaki taşkınlık saçlarıyla bulutlu bir gökyüzü
arasındaki benzerlik çantadaki dağınıklık
durdukyerde bir kuş sürüsüne duyduğumuz tarifsiz
yakınlık bardaktaki kimliksiz dudak izi halinin
üstünde sek sek oynayan yalnızlık beyazın içinde
uyuyan siyah sabahın gece boyunca sabah olduğu
düşüncesi bu gizemli düşünceye arasına
duyduğumuz hayranlık benim yaşanılan herşeyi
kazanç kulabilen becerikliliğim sendeki yanılğların
eskitemediği güven duygusu ağlamak isterken
gölmeye zorlayan bizi içimizdeki kumil kumil sezgi

düşünsene

tam da yaşama dair kararlar almışken bütün gece
intihar ettiğimizizin sanılması küçük bir not bile
bırakmadan geriye yani yaşam berrak bir dere gibi
akarken aklımızdan bir anda anlaşılmayanın kalesi
olmak

ya bu peki

caddedeki beyaz çizginin üzerinde intihar etmiş şu
yavru kuşun uçmayı öğrenirken düştüğünün
sanılması yani

sabah mahmurluğuyla mutfaktaki havagazi
düğmesini kapatırken unutkanlığın tragedya mı
komedyası mı olduğunu düşünmüştük şaşarak şu
boktan ikilemin hiç ama hiç bitmeyeceğini
hatırlamanın kıvancıydı o anda bedenimizi saran
şaşkınlık

bu büyük kaosun ateşi hep yanmalı içimizde
bakmak ve aramak yalnızca doyuracak ruhumuzu
çünkü hamuru kül kokan sıcak bir ekmek insan
ruhu

o yüzden benim işte elindeki yakasız güllere sevgili
arayan ninelerle kuğulu parklarda tanışıp kanatsız
beyaz kuşlara çay ısmarlatan içindeki şu acemi
çocuk

22 ağustos'92/ankara

DENİZ DE KIRLENECEK

korkuyorsun bir sevişmeyle ölür diye kuşlar
 kalkıp perdeleri açıyorsun
 bahçede usulca karın yerde tutuşu var

düşlerden geceye sarkıyor bir ip merdiven
 tutup yanıma uzanıyorsun
 çıplaklığımla oynuyorsun karanlıkta
 parmaklarım aydınlanıyor
 şair değilim yanında
 konuştuğça sen dudakların kaniyor

bir gemici fenerisin
 eski ve yaşanılmış
 karanlık bir sokağın peşine takılıyorsun
 denizini arıyorsun
 denizin çok uzaklara çekilmiş
 ben kanayan dudaklarımı emiyorum
 bir çingene gelip saçlarının çadırımı çözüyor
 dokunmak rüzgâr oluyor sana
 bulutları üşümek anlıyorsun
 öpüşmek ürpertiyor saçındaki patikaları

tam da martularını çözme vakti denizin
 içimizde kalkıp çok uzaklarda ölme hissi

20 aralık'92/ankara

İLK YAZDA BAĞBOZUMUYDU GİDİŞİN
 usul usuldu ve güzel oysa suların ısınışı
 - kuşları da götürdün yanında
 sokakları da

o sokaklar
 ahşap zamana gölgelik bildi tüm uçurtmaları
 ve çiğdemleri sırf çiçekleri için topladılar diye
 kara cübbeli sakalları nur işlemeli dedeciklerin
 pipilerine biber sürdüğü keratalarını en çok
 o zamanlar güç işti
 devlet arazisinde armut ağacı olmak
 yağmalanırdınız hep kışkırtılırdınız
 macuncularını bir de
 yağmursuz tepsidede gökkuşağı
 kalaycılarını ayda bir
 tüm sokak gümüş bir çığlık balığı
 yorulmuş akşamüstlerine kolonya tutardı nenem
 peynire maydonoz doğranmış ikinci kahvaltısını
 kutsardı
 kuşkusuz onundu o sokaklar

yağmurları da aldın sonra yanına
 kaç oğlanın öpülmemiş daha dudaklarını

o yaz düşüp dalından öldü bir çocuk
 - unutmam hiç mutsuz kediler yılıydı o yıl
 yani böyle işte
 aşk yüzünden girdi benim şیره devlet terörü

28 aralık'92/ankara

YANMIŞ TARLALAR VARDI YOL BOYUNCA

gösterişsiz tepeler

yalnız ağaçlar uzakta

gölgeleri bozan rüzgar

göreceğimiz deniz vardı aklımızda

ve dilimin ucuna gelip giden söylence

(su kıyısı gibi yaşamıştık biz

bir kuşun ötüşü gibi)

- tutup öptüm söz yerine bacaklarından

kaç şiir küstü sonradan bana

bir ağacın dallarına bakıyordum

dalmışım geceler olmuş

ta uçlarından topladın aklımı özenle

- kar müjdecisi bir kedi sokağı böldü ikiye

talihlidir her aşk

çünkü ilktir

- bundan sonra yazacağınız her dize

kar yağdırır ertesi güne

3 ocak93/ankara

**GÖL BALIKLARI VE
ORTA YAŞLI KELEBEKLER**

*kelebekleri bir düşünsene
küsebilir mi onlar hiç yaşama*

GÖL
BALIKLARI
VE
ORTA
YAŞLI
KELEBEKLER

"Yol Üstündeki Semender" için

ağzın senin bu sevişirken
bir gölün denize dökülmesi
içinde kelebeklerin oynadığı gelincik tarlası
yüzün işte
ufka yakın ama ateşe verilmiş kaç kez
tuhaf bir öğle vakti
nedensiz değil günbatımları
- gördün mü bak ter içinde
denizini merak etmiş bir göl balığı

ah ölü kelebekler tarihi
zamanın pas tutmuş sarnıcını ovar
kanatlarının bembeyaz külü
birikir içinde kristal kahkahanız
- göl balıkları ve orta yaşlı kelebekler
kırmızı kuş ruhları taşırılar ceplerinde

14 ocak'93/ankara

BİR YERLERDE SÖYLEYİN GÖRÜLMÜŞ MÜ

boynundan başlayıp ürperirsin
ürperirsin deniz kokar
memelerin avcumda soluksuz kalmış balıklar
memelerin pul pul dökülür sonra
saçların tuzlu ve ıslak
- bir yerlerde söyleyin görülmüş mü
ağ dökerken bir balıkçı dün geceye

21 ocak'93/ankara

KALEDEN DÖNÜYORUM HOCAM TANRISAL BİR IŞIK AĞAÇLARDA

Rıza Gürbüz e

balatta iskele babası üzerinden uyanmış
martının iddiasıdır
kumkapisından havalanmış bir klarnet sesi
senelerdir
şu koca istanbulda
tanıdığı tek ciddi rakip güzelliğine
bir de bu şiir ankaradan yazılmamış
- şiirden dönüyorum hocam
saat sabahın altısı

21 ocak'93/ankara

YALNIZ KUŞLAR DEĞİL O HALDE

ayrılık yere konmazmış hiç
zor öğrendim
bir yüzün bir kırlangıç bakışı
bir hüzün bir kırlangıç bakışı
- yalnız kuşlar değil o halde
posta trenleri de uçmalı

21 ocak'93/ankara

YILDIZ TOPLAMA KAMPI

Filiz'e korkunç bir bahar özlemi ile

sesinin ucunda sokağın tekdüze halini değiştiren
bir istisna sesinin ucundan bir ipek böceği gelip
geçti yüzüne baktım bakmak istedim çünkü
annemin çocukken beni alıp götürdüğü semt
pazarının aklımda kalan ekşi ve kalabalık tadı ile
yüzünde ancak sarhoş gecenin unutkanlığı ile
açıklayabileceğim zavallı bir ay şekli sigarasından
bir nefes çekerken yanıldığımı anladım
parmak uçlarında soluk mavi ve çoktan soyu
tükenmiş yıldız toplama kampı lekesi

7 şubat'93/ankara

KUŞLARA KÖPRÜ İÇİN Mİ ABİLER

güneşte gözü olmayan böceklerim var
pek şikâyetçi sayılmam yani uzun kıştan
rutubet biriktirdim onlar için kavanozda
bu yaz için rahat
- gün boyu karıncaları seyreden çocuk iyi bilir
çok eski bir anıdır yaşamın ağırlığı

mutluluk bir değiş tokuş olmaktan ne zaman çıktı
farketmemişim
misket biriktirmiştım
lik toplamış
alışkanlık işte
- kör anı unutmaz hiç ama çiçekle randevusunu

okul şarkılarımızı anımsıyor musun
ya taş avludaki oyunlarımızı
aklında mı bölüştüğümüz elmanın mavi tadı
- kuşlara köprü için mi abiler
bizim avluda gökkuşağının sol ayağı

13 şubat'93/ankara

KURU SABUN KOKULU BİR ANIYI HOHLADIM
pencerenin alınlığına
dışarıyı aylardan beri kar
*bir terzi istanbulu keserdi her gün makasıyla
istanbulu diker istanbulu giydirdi
yün fanilalı uzun donlu bir taşra kasabasına*
- neyle düzeltilir ki bir anı ve neye yarar
suya düğüm atmasını öğretmek bir balığa

kışlıkları erken kaldırdın mı anne
bak yine geç kaldı ilk yaz ve ne çok
sevdiğimiz tekerleme
*sokakların üstüne habire kuş iteler
gökyüzünden sıkılan yeğni bulut
önüne yatar ağustos güneşinin inadına
gene de çocuk oyunlarını ıslatmaz yağmur*

acının sezgisel tutarlığı
bir de o büyük derleyici büyük narkoz
doğaya ve karmaşaya söz geçiren
her gün tozunu almak eşyaların olsa olsa
yamalı bir hoşnutsuzluk sunar insana
- hep ilkyaz avuntusu yaşam boşuna değil
yoksulluğun biley taşı sanki kış

20 mart'93/ankara

SUYA BAKIYORSUN
KAR YANIĞI YANAKLARINLA

çinde azıcık ağustos kalmış şu çakılıkta rastladım
iki çılgın badem ağacına
açar dururlar düğmelerini
imlâsız bir rahatlıkla
lodosun sevimli yaptığı ölüme

sen şaşkınlığımı çoktan düşürmüş olmalısın bir suya
yani kim getirdi seni
duygularımı tutumlu kullanması tembihlenmiş
bu çam ormanının karşısına
becerikli bir kunduzun ıslak sesi mi
ah nasıl eskiyor bedenim
bir sevişme sonrasının ıssızlığına

geçmediği bir semtte inerdin oysa otobüsten
kimseler bilmezdi
büyülerdi beni
her sabah bir daha yeni baştan
tanrıların yeryüzüne düşürdüğü
şu tespih saçıntısı dünya
bana gelirdin çünkü sevinçle
her sabah bir daha yeni baştan
göğsünde kuyruğunu öpmeye uğraşan iki kırlangıç ile

bir kadın *radio tiyatrosu* dinler hâlâ
şarap bardaklarına dantelâlar işler
kızardım eskiden ona
tenhalığı sanki omuz başları
(alıp başını giden ıssız bir kasaba
kıştan ve ölümden bıkmış
ormanlarda çoğalmaya)

öğrendim temizlenmek için küle dönmek
gerekmiş
yazık çoktan düşürdüm ben şaşkınlığımı suya
becerikli bir kunduzun ıslak sesi mi
belki
ya aşk
gözleri kapalı bir bulutun hani
mutsuzluğuma dokunmadan hiç yol arkadaşlığı

ah canım badem ağaçları
ne yaşatıcısınız böyle
duygularınızın sunumundaki sonsuz cömertlikle
en çok benzersiniz tirşe kelebeklere

ah canım aptal ve çılgın badem ağaçları

- suya bakıyorsun kar yanığı yanaklarınla
esmerliğin yoksulluğuna çok yakaşan bir kasaba

29 mart'93/ankara

İSTANBULLA ANKARA

Filtiz' e

"iki insanın iki şehirle birlikte düşünülmesi "
Ece Ayhan

acelesiz yerleşiyorsun her semtime
kucağın en büyük yüzölçümlü bir delta
kaç koldan umarsızca akıyorum sana
turnaklarında kırmızı kum yıkıntıları
- akşamdan teyeller kendini kıyıya deniz
hamağını kurar martılara

gözlerin naftalin kokuyor senin
nerde olsan hani istanbulun doluyorsun
pabuçlarına
elinde tahta bir çekecek
hâlâ mahalle maçları yapabilen
şanslı sokaklar var gözlerinde
omuzomuza avlulu eski evler
baharat kokulu çarşılar
uçurtma şenlikleri
çiğdemli tepeler
yani bir bir ne varsa yaşatıcı olan ve yiten

en alımlı kuğuların kıskandığı panayır
saçların ördeki su yolları
- martılara sakın sır verme
bana anlat kendini

hesabını tutmaz çünkü martılarının deniz
oysa bir çocuk günboyu sayar bilyelerini
martılar bilir denizin zayıf yanlarını ama
söyemezler
bu yüzden her sabah aidanıp
en kıyıya yapar çocuklar kumdan kalelerini
- bir elmas dağdır çocukluk
her hayal kırıklığı biraz çürütür içini

biz seninle bir vakit
yatıralım cumbalı gözlerimizi masaya
bakışınlar istanbulla ankara doyasıya
bütün ağaçlar
bütün çatıları evlerin
bütün elektrik telleri
rastlayınca üzgün bir uçurtmaya
kurtaralım hemen

biz seninle hep böyle iyi işler yapalım

- bilirsin büyüme ölumdür biraz
ve
güneşli
tepelerinde
bir
yığın
"pantolonlu bulut"
dolaşır
çocukların

13 nisan'93/ankara

DALLARINDA LAPİNALAR ASILI

NA'ya

benzetmek gerekirse
dallarında lapinalar asılı bir ladin ormanı en çok
budanıverdi
komik ve masalımsı şimdi
tek tek eksildi bir inci kolye

saçlarının uçları kırık dökük bir eylül
kamu intiharını kurguladı kendi çocuklarının
süt dişleri altın kaplamalı zevksiz kasabalı
parmaklarını ödünçtü abimden
pul koleksiyoncusu
gümüş avcısı
çiçek terbiyecisi
kaç kez ezber ettin dünyayı sen
kaç kez unuttun
onlar gibi komik ve masalımsı şimdi

çocuktum
ışığı karartıp yanına gittim
cesaret biriktirip gece sefalarından
aramızda iki kat çemberden dikenli tel örgü
yalansız tertemiz siyah bir lekeyi
uzanıp gözü yaşlı boynuma astın

laterna çaldıkça sütlü ağaçların gölgesiyle
birlikte uzarmış kollarının beyazı
cumhuriyet kadını
titiz bakire
kanatılmış bir lavta sesi olup çıktıydı senden sonra
*(saçlarının uçları kırık dökük bir eylül
bir kente verilen en soysuz ünvan)*
ispirto ocağı yakıp yüksüklü parmaklarıyla
küf kokan tenini kuruladı ölene kadar soylu utancından
boş çekmecelerin içinde unutulmuş lavanta kesesi şimdi
kağıttan bir mevsim
çifte kavrulmuştu günler
nasıldı paranoya
kuru ve yapışkan ete gömülü dişleri
komik ve masalımsı şimdi
acıya dayanıksız üzüm yürekli adam
sahipsiz enstitünün son mezunu
cibinlik olduydu sessizliği evin üstünde
günbatımlarından sonradır
hoyrat bu kuşun yaralanma saati
çocuklarına inatla ve hâlâ uçmayı öğreten
bir ana kurlangıç
çizik çizik olmuş kanatları
lâme entarili elma kabuğundan bir kadın

ölümün bir eve verilen en soylu ünvan olurdu kuşkusuz
iyi ki olmadı
çiçekli cam bir vazoyu taşımaya gibi bir çocuğun
ısrırgan acıtan bir dünyayı taşıdın avcunda
hepimizin yerine
hasretlik bir kuş perdesi çektiydi evimize
dilsiz gümüş renkli bir kuş perdesi
ama benzetmek gerekirse gene de
dallarında lapınalar asılı bir ladin ormanı en çok
budanıverdi
tek tek eksildi bir inci kolye

22 mayıs93/ankara

DÜŞGİLLER

1. kelebek ormanı

merdivenden inerken ilk gördüm sizi
sabah sabah
hiç hesapta yokken
- omzundaki çanta ile sen
yağmurlu bir istanbul türkçesiyle aralandı birden
eski eşyaların sözlüğü aklım

oysa bu sabah
uyanır uyanmaz daha
camın buğusunu silince avcumun tedirginliği
sisli bir ankara sabahının içinde
üşümüş bir kelebek ormanı
ne anlamı olabilir dedim
üşümüş bir kelebek için
yaradılışı zorlama kaygısı duymamın
hem gözümün önünde
saksıların birinde
gövdesiyle birlikte büyüyen telaşı gül yaprağının

öylece indiniz merdivenden
bir daha da görmedim sizi
- telaşlı bir gül yaprağı üşümüş bir kelebek
koklansaydı ama
eminim
ikisi de düzelecek

19 kasım'92/ankara

2. tekneyle denize açılmak

gördün mü sen hiç beyaz bir kelebeğin
göle dokunacakkenki tedirgin sevincini
bilirim ben parmaklarımdaki ıslak kül tadını
çarpınan bir parıltı suda ve iki el
(bir ten kaydı havaya bir dilek tuttu kuş)
- yokluğun aynı kış sevgilim
beyazı çoğalan bir dağım şimdi

gözlerinden birini bana ver
değişelim
bir müjdeyi yetiştirmek için yarışan
bir dolu çocuğun yarısını
gözlerimden birini sen al
ipliklerin ve kuş tüylerinin ıslı savurganlığında büyüyen
süreğen korkunç iki çocuktan birisini
- öğrendim sanırdım oysa yalnızlığı ve aşkı
yani bir saksının soğuk ve ılık iki yarısı

inan uykuda yazılan bir şiir bu
düşlerden topladım
beyazlara yazı yazılmaz ama
beyaz için yazılır } *
aradaki fark
- tekneyle denize açılmak

23 haziran'93/ankara

KELEBEĞE BATIRIP BU ŞİİRİ

dedim ki bu kez de bir güvercine benzesen hanı
haliçle yeni cami arasını yurt tutmuş
sözümüne denizli güvercinlerden birine değil
düşündüm
en iyi beyaz bir posta güvercini olur senden
başının üstündeki gök kördüğüm
paçalı
bileğinde her gün yeni bir hikâyeyle gezen
- ağustosa mı toplasın kelebekler mum ışığına mı
kuş parkı bir çınar güzelim gövden

çok bekledi ama çok
bütün güvercinler tanık hatta
ağlamayı da unuttu sonunda
denizi de istanbulu da
kendi ağında kayboldu yaşlı örümcek
belleğine ipekten bir dantel örülü
- ah sevgilim korkutuyor yokluğun
ebruli bir ten kötülük çiçekleri bu karmaşa

bahçeye yağmur yağıyor
kirazları beyaz çarşalları güneşikleri atlayıp
tam üstüne istanbulun ortanca merakının
işte diyorum hikâyeci bir gün daha başlıyor
uzanıp yağmuru öpüyorum
öpüştüğünce aydınlanıyor dünya
ürkek ve telâşlı kelimesini yanyana seviyorum
birden ayak bileklerin geliyor aklıma
tarifsiz korkuyorum
- dün total bir güvercini besliyorum balıkçıda
mum ışığında bu şiiri kelebeğe batırıp yazıyorum

26 temmuz'93/ankara

ÖZGÜR ŞARKISI KARIN

taç yaprakta tırtılın gezintisi
dönüyor içimize tekrar
eskimeyen hiç yaşanılmışı ovan bir merak
- bir gramofon almalyım sana
bulutlar bulutlar bulutlar bağışlayan

burnunu pencereye yaslamış
iki avcunun arasında sabahki hali sokağın
gece yağın karı seyrediyor çocuk
sokak lambasının sessiz müziği altundan
soylu bir minnet çocuğun kalbinde
bulutları tutup ucundan hisimla sallayan ele
- her kar tanesi yapayalnız düşer yere
bir dolu kısa yolculuk eklenir sokak kedilerinin
güncesine

bu ağustos sabahı
doğuran bir kadın yüzünü asmış göğe
ben değil karın kızkardeşleri asıl uğurlayan seni
- ah sevgilim birikmek kirlenmektir biraz da
anlamalısın o kısa o eşsiz deneyimleri

şimdi gözlerin lambanın öptüğü en beyaz yerde
bitecek az sonra özgür şarkısı karın
gökyüzünü en güzel değerlendiren
kirlenmeye hiç zamansız yolculuk tadı

12 ağustos'93/ankara

AŞK İYİDİR

sana uyanıyorum her sabah
(bir çocuk bir avluyu cennete çevirir)
senin ülkene
çiçek kapaklı bir ırmak içinde
önce pamuklar başlıyor el çırpmaya
sabah ürpertisine boyanıyor beyaz martular
çocukken bozguna uğrattığımız tepeler aşkına
ihk parıltılar saçıyor günebakanlar ortalığa

bir ömürde kaç avlu geçmiştir
saysan geniş acılı sesi yankular hayatın
incesin incecik bir serçesin
ağacın kaba dalları arasında
- patrisalar germeliyim dörtbir yanına
bacaklarını telden kıvırdığımız çocuk serçeler
dizmeliyim

seni öpüyorum
(boyacı çocuk top saklar sandığında)
ağzımda solmuş çiçeklerin iniltisi
ağzımın kabalığını bağışla
ölümün evcilleştiremediği bu bakır çanağı
aşk iyidir diyorum yine de
aşk iyidir
yoksulluğa
bunca horlanmaya
duy beni sakın konuşma
senin ağzın mercanlı deniz dipleri

sevgilim al beni yanına
(bir çiçek bir avluyu cennete çevirir)
- bir mandolinin çakallı sesinde
belki bir kemanın yağmurlu sesi gizlidir

24 ağustos 93/ankara

UNUTUŞUN TEBESSÜM ÇİÇEĞİ

sonra yağmur satıcısı uçları yok eldivenini giydi
parmakları pas tutmuş ağaçlar mevsimiydi

en son dudakların uçup gitti yüzümden
bir kuşun bir dala konmasının tersi
mısırunu tezgahında yaşam ören kadın
unutuşun tebessüm çiçeği

ölü kelebek satıcısını sordum sana
jelâtin sokağına açılan pasağın içindeki
öldü dedin
tutunamayan kelebekler korosunun şefi

neden o kadar uzak gittiğin kentler
düşlerim yetmiyor seni geri getirmeye
gökyüzüne tuttum aynayı
kaç kat bulut geride kuş mezarlığı
böylece anımsadım geleceği
"yüz binlerce insan yaşadı o kentlerde
mutsuz oldu ve mutsuz öldü"

can sıkıntını içeceksin bir vakit sonra
o tatlı suyu
bir kaç intihara eşlik edeceksin belki
kurbağalı bir şehir bul kendine
geceleri sokağa çık
boşuna yürüdüğünü sanma
yaşanmamış tesadüfler düşünle hep
suyu içine çeken pamuktur belirsizlik
hayat verebilir tohuma

4 kasım'93/ankara